

forslaget var enig i, at Sikkerheden burde stilles ikke blot, naar det udtrykkelig forlangtes, men i Almindelighed, saaledes at Sikkerhedsstillelse kun kunde undlades, hvis der fra de interesseredes Side afgaves Erklæring om, at de frafaldt den; men jeg gjorde endvidere gældende, at dette Afkald burde kunne gives paa Forhaand af Arveladeren gennem hans Testamente, for saa vidt der var Tale om Arv, som hidrørte fra Arveladerens Villie, saaledes at han i hvert Fald havde været berettiget til at udelukke de paagældende, det vil sige om Legater og den Arv, der ikke er Tvangsarv. Jeg gjorde gældende, at naar Arveladeren helt kunde udelukke de paagældende fra Arv, maatte han saa meget mere kunne gøre det mindre: bestemme, at de kun skal arve paa det Vilkaar, at de ikke forlanger Sikkerhedsstillelse. Dette Standpunkt har ogsaa fundet overvejende Tilslutning i Udvalget. Fra Administrationens Side er det imidlertid gjort gældende, at man praktisk taget let paa den Maade kunde komme til at undergrave Lovens Formaal, og særlig har man fremhævet, at da Testamentets Oprettelse kan ligge mange Aar tilbage i Tiden, kan det være saa, at Forholdene i denne Aarrække i Realiteten er blevet helt forandret, medens man af Smøleri ikke har foretaget den Ændring i Testamentet, som egentlig skulde udtrykke de nye Forhold, som er kommet til at foreligge. For at imødekomme denne Betragtning fra Administrationens Side har Udvalget foreslaaet, at det vel skal være Hovedregelen, at Arveladeren ved sit Testamente kan fritage Eksekutorer for at stille Sikkerhed, men at Tilsynsmyndigheden, hvis den dertil finder Anledning, kan forlange Sikkerhedsstillelse, selv om saadant Afkald foreligger. Det er naturligvis klart, at hertil bør Tilsynet have en Grund; det er jo ikke Meningen, at Tilsynsmyndigheden skal benytte denne Ret saaledes, at den faktisk tilintetgør Hovedregelen, og Regelen derved bliver, at man kræver Sikkerhedsstillelse, selv om Arveladeren har givet Afkald paa den. Hovedregelen maa naturligvis være, at man bygger paa Arveladerens Villie, man maa have en særlig Grund for at omstøde den.

Ændringsforslagene Nr. 2—5 er af væsentlig teknisk Karakter, de er stillet af den højtærede Justitsminister og tiltraadt af Udvalget, og jeg skal her henvise til den Begrundelse, som findes i de to Skrivelser fra Justitsministeriet, der er vedhæftet Betænkningen. Kun skal jeg gøre opmærksom paa, at i Ændringsforslag Nr. 3 har Udvalget føjet et Par Ord til Justitsministerens

Affattelse, nemlig de sidste Ord: „og Eksekutor“. Det vil sige, at det forlanges, at Beretning om Revisionens Udfald skal tilstilles ikke blot Skifteretten, men ogsaa Eksekutor. Det er da noget, der følger af sig selv, at den, der skal revideres, maa have Besked om, hvordan Revisionen er faldet ud. Det har altid været saa, og det vilde utvivlsomt ogsaa blive saa i Fremtiden uden nogen udtrykkelig Bestemmelse, men da man nu en Gang er kommet ind paa at give Bestemmelser paa dette Omraade, har Udvalget fundet det rigtigt og naturligt, naar man særlig har fremhævet Skifteretten, ogsaa udtrykkelig at nævne Eksekutor for at forekomme Tvivl.

Ændringsforslag Nr. 6 tilsigter en Tydeliggørelse. Det er stillet til Lovforslagets § 13, hvori det bestemmes, at de paagældende Boer skal betale en vis Afgift til Dækning af de Udgifter, som Tilsynet, og hvad dertil hører, kan føre med sig. Det siges her, at denne Afgift kan nedsættes administrativt. Meningen er naturligvis, at hvis det skulde vise sig, at der gennem Afgiften kommer flere Penge ind, end man har Brug for, saa skal dette ikke være en Indtægtskilde for Staten, men saa skal Afgiften kunne sættes ned til, hvad der svarer til Behovet. Det vilde vel ogsaa uden udtrykkelig Forskrift være saa, at Administrationen, naar det viste sig, at man var kommet for langt ned, atter kunde sætte Afgiften op, dog naturligvis ikke over det, som Loven fra først af har fastsat; men for at forekomme al Tvivl har man udtrykkelig slaaet det fast. Det er altsaa nu givet, at hvis en Nedsættelse har fundet Sted, kan man gaa det Stykke Vej tilbage, som man oprindeligt er gaaet frem, men man kan naturligvis ikke komme ud over den Afgift, som er fastsat her i Loven. Skulde det vise sig, at denne Afgift ikke kan slaa til, vil en ny Høvdelse til Lovgivningsmagten være nødvendig. Ændringsforslaget er stillet af Udvalget og tiltraadt af Justitsministeren.

Med disse Ord skal jeg altsaa paa hele Udvalgets Vegne tillade mig at anbefale Indstillingen til Vedtagelse i de høje Ting.

Justitsministeren (Steinke): Jeg takker Udvalget for den velvilje og hurtige Behandling af Lovforslaget. Den ærede Ordførers (Godskesen) klare og udtømmende Redegørelse for Ændringsforslagene foranlediger mig kun til en enkelt Bemærkning vedrørende § 7. Grunden til, at jeg har været noget betænkelig ved at tiltræde den ærede Ordførers Betragtning med Hensyn til § 7, er jo en Frygt for, at man i Tilfælde af, at